

LBRIS

We know
books

ROBERTO SAVIANO

ZeroZeroZero

Traducere din limba italiană de
Patricia Rădulescu

COCAINA #1

Cocaina o ia tipul așezat lângă tine în tren și care a prizat ca să se trezească azi-dimineață, sau șoferul de la volanul autobuzului care te duce acasă, pentru că vrea să facă ore suplimentare fără să aibă dureri de spate. Cine ia cocaină ți-e mai apropiat decât crezi. Dacă nu e tatăl sau mama ta, nici fratele tău, atunci e fiul tău. Dacă nu e fiul tău, atunci e șeful tău. Sau secretara lui, care prizează doar sâmbăta, când iese la distracție. Dacă nu e șeful tău, atunci e nevastă-sa, care o ia ca să se relaxeze. Dacă nu e nevasta lui, atunci e amanta, căreia i-o dăruiește în loc de cercei și mai presus de diamante. Dacă nu sunt ele, atunci e camionagiul care aprovizionează cu cafea barurile din orașul tău și care n-ar putea să parcurgă zecile de ore pe autostradă fără cocaină. Dacă nu e el, atunci e infirmiera care îi schimbă cateterul bunicului tău și pe care cocaina o face ca totul să i se pară mai ușor, chiar și gărzile de noapte. Dacă nu e ea, e zugravul ce vâruiește camera iubitei tale, care a început din curiozitate și acum s-a înglodat în datorii. Cine o ia stă chiar acum lângă tine. E polițistul care tocmai te-a oprit și care prizează de ani

buni, de-acum o știu toți în jurul lui și o sesizează în scrisori anonime pe care le trimit autorităților, sperând să-l suspende din post înainte să înceapă să facă prostii. Dacă nu e el, e chirurgul care se trezește acum ca s-o opereze pe mătușa ta, iar cocaina îl ajută să deschidă chiar și șase persoane pe zi, sau avocatul care se ocupă de divorțul tău. E judecătorul care se va pronunța în procesul tău civil și care nu vede în asta un viciu, ci un lucru care îl ajută să se bucure de viață. E vânzătoarea care îți vinde biletul de loterie despre care crezi că-ți va schimba destinul. E ebnistul care îți montează o mobilă ce te-a costat salariul pe o lună. Dacă nu el, atunci e montatorul care a venit să-ți assembleze dulapul de la Ikea pe care n-ai ști să-l montezi de unul singur. Dacă nu e el, e administratorul clădirii, care tocmai a sunat la interfon. E electricianul, chiar cel care îți mută acum priza în dormitor. Sau cantautorul pe care îl ascuți ca să te relaxezi. Ia cocaină preotul la care mergi să-l întrebi dacă poți să-ți faci Confirmarea, fiindcă trebuie să-ți botezi nepotul, și ți se pare stupid că n-ai de-pus până acum jurământul ăsta. Sunt ospătarii care te vor servi la nunta de sâmbăta viitoare: dacă nu ar priza, n-ar avea atâta energie să stea în picioare ore întregi. Dacă nu sunt ei, e consilierul local care tocmai a luat o decizie cu privire la noile insule pietonale, iar cocaina o primește pe gratis, ca schimb de favoruri. O ia parcagiul, care nu mai simte bucurie decât când prizează. O ia arhitectul care ți-a terminat de renovat casa de vacanță, o ia poștașul care ți-a adus înștiințarea cu privire la noul bancomat. Dacă nu e el, atunci e fata de la call center, care te întreabă cu voce stridentă cu ce îți poate fi de folos. Acea bună dispoziție, identică la fiecare apel, e efectul prafului alb. E

fizioterapeutul care încearcă să-ți pună la loc genunchiul, pe el cocaina îl face sociabil. O ia atacantul care a înscris un gol și te-a făcut să pierzi pariul cu doar câteva minute înainte de finalul meciului. Ia cocaină prostituata la care mergi înainte să te întorci acasă, când te cuprinde brusc o nevoie să te eliberezi. Ea ia cocaină ca să nu mai vadă pe cine are în fața ochilor, în spatele ei, deasupra, dedesubt. O ia gigoloul pe care ți l-ai făcut cadou cu ocazia aniversării celor 50 de ani. Tu și el. Cocaina îi dă senzația că e cel mai tare mascul. Ia cocaină sparringpartnerul tău, cu care te antrenezi în ring încercând să mai slăbești. Dacă nu o ia el, atunci o ia instructorul de echitație al fiicei tale, psihologul la care merge nevasta ta. Ia cocaină cel mai bun prieten al soțului tău, care de atâția ani îți face avansuri, dar de care nu ți-a plăcut niciodată. Dacă nu e el, e directorul școlii la care mergi. Prizează cocaină omul de serviciu. Agentul imobiliar care întârzie chiar acum, când ai reușit în sfârșit să-ți faci timp ca să vezi apartamentul. O ia și agentul de pază care încă mai poartă meșă când toți ceilalți se rad în cap. Dacă nu el, atunci e notarul pe care n-ai vrea să-l mai vezi, care ia cocaină ca să nu se mai gândească la pensia alimentară ce o are de plătit soțiilor pe care le-a lăsat. Dacă nu e el, e taximetristul care înjură traficul și apoi izbucnește în râs. Dacă nu e el, e inginerul pe care ești nevoit să îl inviți acasă în speranța că te va ajuta să faci un salt în carieră. E agentul de poliție care îți dă o amendă și care transpiră tot în timp ce vorbește, deși afară e iarnă. Sau e spălătorul de geamuri cu ochii înfundati în orbite, care o cumpără recurgând la împrumuturi, sau băiatul acela care îți lasă sub ștergătoarele mașinii câte cinci pliante o dată. E politicianul care ți-a promis o

licență comercială, cel care a ajuns în parlament cu votul tău și al familiei tale și care e mereu nervos. E profesorul care te-a picat la examen după prima ezitare. Sau e oncologul la care mergi să te consulte: ți s-a spus că e cel mai bun și sperii să te poată salva. El, când prizează, se simte atotputernic. Sau e ginecologul care uită să arunce țigara înainte de a intra în salonul de nașteri s-o consulte pe soția ta în travaliu. E cumnatul tău cel posac, e prietenul fiicei tale, vesel mereu. Dacă nu sunt ei, e vânzătorul de pește, care expune în vitrină peștele-spadă, sau angajatul de la benzinărie care îți stropește mașina când o alimentează cu benzină. Prizează ca să se simtă tânăr, dar nu mai reușește nici măcar să pună la locul lui pistolul în pompa de alimentare. Sau e doctorul de familie pe care îl cunoști de ani de zile și care îți face semn să intri fără să stai la coadă pentru că știi ce cadou să-i faci de Crăciun. O ia portarul clădirii în care locuiești sau, dacă nu el, atunci profesoara care le dă meditații copiilor tăi, instructora de pian a nepotului tău, costumierul de la compania de teatru la a cărei reprezentație mergi diseară, veterinarul care se ocupă de pisica ta. Primarul la care ai mers la cină. Constructorul casei în care locuiești, scriitorul pe care îl citești înainte să adormi, jurnalista pe care o auzi la știri. Dacă, gândindu-te bine, ai impresia că nici una din persoanele de mai sus nu poate s-o facă, fie ești orb, fie minți. Sau, pur și simplu, acea persoană ești chiar tu.

1. LECȚIA

— Stăteau cu toții în jurul unei mese, chiar la New York, nu departe de aici.

— Unde? am întrebat din instinct.

M-a privit ca și cum ar fi vrut să spună că nu mă credea atât de prost încât să pun asemenea întrebări. Cuvintele pe care le auzeam reprezentau un schimb de favoruri. Cu câțiva ani înainte, poliția arestase un băiat în Europa. Un mexican cu pașaport de Statele Unite. Expediat la New York, îl lăsaseră să fiarbă în apele lumii interlope, scutindu-l de închisoare. Uneori ciripea câte ceva, în schimbul libertății. Nu era un informator în adevăratul sens al cuvântului, dar ceva cam pe-acolo, astfel încât să nu se simtă turnător, dar nici un afiliat imaculat. Polițiștii îi puneau întrebări generice, nu circumstanțiale, care să îi expună pe el sau grupul său. Le dezvăluia câte o părere, o stare de fapt, zvonuri despre întâlniri sau războaie. Nu erau dovezi, nici indicii, ci zvonuri. Indiciile urmau să le caute ei mai apoi. Dar acum băiatul înregistrase cu iPhone-ul o întâlnire la care participase. Iar polițiștii erau îngrijorați. Câțiva dintre ei, cu care eram în relații bune de mai mulți

ani, voiau să scriu despre asta. Să scriu undeva, stârnind agitație, pentru a testa reacțiile, pentru a înțelege dacă povestea pe care tocmai o ascultaserăm se petrecuse așa cum spunea băiatul sau era o făcătură, o scenetă pusă la punct de careva pentru a momi *chicani*¹ și italieni. Trebuia să scriu pentru a stârni neliniște în mediile unde fuseseră pronunțate acele cuvinte, unde fuseseră ascultate.

Polițistul m-a așteptat în Battery Park pe un ponton, fără șapcă sau ochelari de soare. Nici vorbă de vreo deghizare ridicolă: a venit îmbrăcat într-un tricou viu colorat, în papuci și cu zâmbetul cuiva care abia așteaptă să povestească un secret. Vorbea o italiană cu puternice inflexiuni dialectale, dar inteligibilă. Nu a căutat nici o formă de complicitate, primise ordin să-mi relateze faptele și a făcut-o fără ocol. Îmi amintesc perfect. Acea povestire mi-a rămas pe dinăuntru. Cu timpul m-am convins că lucrurile pe care ni le amintim nu ne rămân întipărite doar în cap, nu se păstrează toate în aceeași zonă a creierului: m-am convins că și alte organe au memorie. Ficatul, testiculele, unghiile, coastele. Când ascuți cuvinte decisive, ele rămân țintuite acolo. Și când aceste părți își amintesc, trimit ceea ce au înregistrat către creier. Cel mai adesea realizez că gândesc cu stomacul, care înmagazinează deopotrivă frumosul și oribilul. Știu că sunt acolo – anumite amintiri –, știu pentru că stomacul se mișcă. Iar uneori se mișcă și pântecul. Diafragma este cea care generează valurile: o foiță subțire, o membrană amplasată acolo, cu rădăcinile în centrul corpului nostru. De aici pornește totul. Diafragma e cea care te face să răsufli greu, să dârdâi, dar și să urinezi, să defechezi, să vomți. E locul

¹ Nume dat mexicanilor din Statele Unite.

de unde pornește împingerea în timpul nașterii. Și mai sunt sigur și că există locuri care înmagazinează răul: conservă deșeurile. Nu știu unde se află acel loc înăuntrul meu, dar sunt sigur că e plin. Iar acum e suprasaturat, atât de înțesat, încât nu mai încap nimic. Locul amintirilor mele, mai precis al rebuturilor, e plin. Pare o veste bună: nu mai e loc pentru durere. Dar nu e așa. Dacă deșeurile nu mai au unde să se strângă, încep să se strecoare și unde nu trebuie. Se furiează în locuri care păstrează amintiri diferite. Povestirea polițistului a umplut iremediabil acea parte a mea care își amintește de lucrurile cele mai rele. Acele lucruri care ies la suprafață când crezi că totul e mai bine, când te întâmpină o dimineață senină, când te întorci acasă, când crezi că la urma urmei a meritat efortul. În astfel de momente, ca o regurgitare, ca o exhalatie, de undeva încep să se ridice amintiri întunecate, așa cum deșeurile dintr-o groapă de gunoi, îngropate sub pământ, acoperite cu plastic își găsesc oricum drumul spre suprafață ca să otrăvească totul. Iată, chiar în această zonă a corpului păstrez amintirea cuvintelor ălora. Și e inutil să caut latitudinea precisă, deoarece, chiar dacă aș găsi acel loc, nu mi-ar folosi la nimic să-l iau la pumni, să-l înjunghii, să-l sfâșii ca să scot de acolo cuvintele, precum puroiul dintr-o bășică. Totul e acolo. Totul trebuie să rămână acolo. Și cu asta, basta.

Polițistul mi-a povestit că băiatul, informatorul său, ascultase singura lecție pe care merita cu adevărat s-o ascuți și o înregistrase pe ascuns. Nu ca să trădeze, ci ca s-o asculte din nou pe urmă. O lecție despre cum să se descurce. Și i-o dăduse s-o asculte pe toată: o cască în urechea lui, cealaltă în urechea băiatului, care, cu inima bătându-i tare, pornise înregistrarea.

— Acum, tu o să scrii despre asta ca să vedem dacă își iiese careva din pepeni... Ceea ce va însemna că povestea e adevărată și se confirmă. Dacă tu scrii și nimeni nu face nimic, atunci înseamnă că e o farsă a vreunui actoraș de serie B, iar *chicanul* nostru ne-a luat la mișto sau... dacă nimeni nu crede balivernele pe care le scrii, atunci ne-au tras pe sfoară.

Și începe să rătă. Eu dau din cap. Nu promit, încerc să înțeleg. Acea presupusă lecție, se pare, fusese ținută de un vechi boss italian în fața unei adunări de *chicani*, italieni, italo-americieni, albanezi și foști luptători din Kaibiles, legionarii guatemalezi. Cel puțin așa susținea băiatul. Nu era vorba de informații, cifre sau detalii. Nici ceva care să trebuiască reținut mecanic. Intri într-o cameră care se află într-o lume și ieși afară într-alta. Ai aceleași haine, aceeași frizură, firele de păr din barbă nu sunt nici mai lungi, nici mai scurte. Nu prezinți semne că ai fi participat la vreo instrucție, nu ai arcada tăiată sau nasul spart, nu ești spălat pe creier cu predici. Intri și ieși, la prima vedere, așa cum ai intrat. Dar asemănarea e doar de suprafață. Pe dinăuntru, totul s-a schimbat. Nu ți-au dezvăluit adevărul suprem, ci doar au repus la locul lor câteva lucruri. Lucruri care înainte nu știai cum funcționează, pe care nu avuseseră curajul să le deschizi, să le aranjezi, să le observi.

Polițistul îmi citea dintr-o agendă transcrierea discursului. Se întâlneau într-o cameră, nu departe de locul în care ne aflam acum. Așezați la întâmplare, în dezordine, și nu în semicerc ca la ceremoniile ritualurilor de afiliere. Așezați ca la cercurile de recreere din satele italienești meridionale sau în restaurantele din Arthur Avenue înainte să înceapă un meci de fotbal la TV. Însă acolo nu începea nici un meci de

fotbal și nu avea loc nici o întâlnire amicală, se aflau doar persoane afiliate, cu diverse grade, ale organizațiilor criminale. Bătrânul italian s-a ridicat. Știa că era un bărbat de onoare și că venise în Statele Unite după ce locuise vreme îndelungată în Canada. A început să vorbească fără să se prezinte – nu avea motiv s-o facă. Vorbea o limbă pestriță, o italiană amestecată cu engleză și spaniolă, ba recurgea chiar și la dialect. Aș fi vrut să știu cum se numea și încercam să-l fac pe polițist să-mi spună, afișând o curiozitate întâmplătoare și spontană. Polițistul nu s-a obosit să-mi răspundă. Se auzeau doar cuvintele bossului:

— „O lume a celor care au impresia că pot trăi cu justiția, cu legi egale pentru toți, cu muncă cinstită, demnitate, străzi curate, egalitate între femei și bărbați e doar o lume de poponari care cred că pot să se ia singuri la mișto. Abarațiile astea despre o lume mai bună sunt pentru fraieri. Pentru cretinii bogăți care își cumpără luxul ăsta. Luxul de a crede într-o lume fericită, corectă. Bogătași care se simt cu musca pe căciulă sau au ceva de ascuns. *Who rules just does it, and that's it*. Cine conduce o face, și cu asta, basta. Sau poate să spună că el conduce în numele bine-lui, al dreptății, al libertății. Dar astea-s treburi muieresti, pentru bogătași, pentru fraieri. Cine conduce conduce. Fără discuții.“

Aș fi vrut să întreb cum era îmbrăcat, câți ani avea. Întrebări de copoi, de cronicar, de gură-cască, de obsedat care crede că poate reconstitui, cu ajutorul acelor detalii, tipologia liderului care ține astfel de discursuri. Interlocutorul meu mă ignora și continua. Îl ascultam și îi cerneam cuvintele ca prin sită în căutarea pepitei, adică numele. Ascultam cuvintele lui, însă căutam altceva.

— Voia să le explice regulile, înțelege? Îmi zice polițistul. Voia să îi facă să înțeleagă. Sunt sigur că tipul ăsta n-a mințit. Pot să garantez că mexicanul nostru nu e un țepar. Pot să jur, chiar dacă nu mă crede nimeni.

Își țințuiește privirea în agendă și continuă să citească:

— „Regulile organizației sunt regulile vieții. Legile statului sunt legile unei părți care vrea să i-o tragă celelalte. Și noi nu permitem nimănui să ne-o tragă. Acolo stau cei care fac bani fără să riște, și acestor domni le va fi mereu frică de cei care fac bani riscând totul. *If you risk all, you have all*, ați înțeles? Dar dacă ai impresia că poți să scapi sau că poți s-o faci fără să mergi la închisoare, fără să fugi, fără să te ascunzi, atunci e mai bine să ți-o spun din start: nu ești bărbat. Și dacă nu sunteți bărbați, ieșiți repede din cameră și luați-vă gândul de la a deveni bărbați, căci nici odată, dar niciodată nu veți fi bărbați de onoare.“

Polițistul mă privea. Avea ochii întredeschiși, strânși ca pentru a da foc acelor lucruri pe care și le amintea foarte bine. Citise și ascultase mărturia respectivă de zeci de ori.

— „*Crees en el amor? El amor se acaba. Crees en tu corazon? El corazon se detiene. No? No amor y no corazon? Entonces crees en el cono?*¹ Și pizda se usucă după o vreme. Crezi în nevastă-ta? Când ți se termină banii, o să-ți spună c-o neglijezi. Crezi în copii? Când nu le mai dai bani, o să spună că nu-i iubești. Crezi în maică-ta? Dacă nu faci pe doica cu ea, o să-ți spună că ești un nerecunoscător. *Escucha lo che digo: tienes que vivir.*² Trebuie să trăiești pentru tine

¹ Crezi în iubire? Iubirea se termină. Crezi în inima ta? Inima se oprește. Nu? Nici în iubire și nici în inimă? Atunci crezi în pizdă? (în sp. în orig.).

² Ascultă ce-ți zic: trebuie să trăiești (în sp. în orig.).

însuși. Pentru tine însuși trebuie să înveți să fii respectat și să respecti și tu. Familia. Să respecti pe cine ți-e de folos și să-l disprețuiești pe cel care nu ți-e de nici un ajutor. Respectul îl câștigă cel care vă poate da ceva, îl pierde însă cine e inutil. Nu sunteți oare respectați de cel care vrea ceva de la voi? De cel care se teme de voi? Dar când nu mai puteți oferi nimic? Când nu mai aveți nimic? Sunteți considerați gunoi. Când nu puteți oferi nimic, nu sunteți nimic.“

— Eu unul, intervine polițistul, aici am înțeles că bossul, italianul, era un membru cu autoritate, unul care știa ce-i viața. Care o cunoștea cu adevărat. Mexicanul nu putea înregistra singur discursul ăsta. *Chicanul* a mers la școală până la șaisprezece ani și a fost pescuit la Barcelona dintr-o sală de jocuri clandestină. Și cum ar fi putut să inventeze un actor sau un mincinos calabreza ăștia? Dacă nu era bunica nevastă-mii, nici eu n-aș fi înțeles ce zice.

Auzisem la viața mea zeci de discursuri de filosofie mafiotă în declarațiile celor care s-au predat autorităților, în interceptări. Dar acesta avea ceva neobișnuit, părea o educație a sufletului. Era o critică a rațiunii practice mafioate.

— „Vă vorbesc, și unii dintre voi îmi păreți chiar simpatici. Altora îmi vine să vă sparg mutra. Dar îi doresc moartea și celui mai simpatic dintre voi dacă are mai mulți bani și femei decât mine. Dacă unul dintre voi devine fratele meu și eu îl aleg în organizație egalul meu, destinul e unul singur: o să mi-o tragă. *Don't think a friend will be forever a friend.*¹ Pe mine o să mă omoare cel cu care am

¹ Să nu credeți că un prieten vă va fi prieten pentru totdeauna (în engl. în orig.).

împărțit hrana, patul, totul. O să fii ucis de cel care m-a încurajat, de cel care m-a adăpostit. Nu știu cine e, altfel l-aș fi eliminat deja, dar se va întâmpla. Și dacă nu mă va omorî, atunci mă va trăda. Regula e regulă. Iar regulile nu sunt totuna cu legile. Legile sunt pentru lași. Regulile sunt pentru bărbați. De asta noi avem reguli de onoare. Regulile de onoare nu spun că trebuie să fii drept, bun, corect. Regulile de onoare îți spun cum trebuie să conduci. Ce trebuie să faci ca să manevrezi oameni, bani, putere. Regulile de onoare îți spun cum trebuie să conduci ca să i-o tragi ăluia de deasupra ta, ca să te ferești de ăla de sub tine. Regulile de onoare nu au nevoie de explicații. Sunt, și cu asta, basta. S-au ridicat singure pe sângele și din sângele fiecărui bărbat de onoare. Și cum faci să alegi?“

Întrebarea aceea mi se adresa cumva mie? Căutam răspunsul cel mai potrivit. Dar am așteptat prudent înainte să deschid gura, gândindu-mă că poate polițistul continua să redea cuvintele bossului.

— „Cum poți alege în câteva secunde, în câteva minute, în câteva ore ce trebuie să faci? Dacă alegi greșit, plătești ani de zile o alegere luată într-o secundă. Sunt reguli și vor fi mereu, dar trebuie să știi să le recunoști și trebuie să înțelegi când se aplică. Și mai sunt și legile lui Dumnezeu. Legile lui Dumnezeu sunt cuprinse în reguli. Legile lui Dumnezeu – cele adevărate însă, nu cele care fac să tremure orice amărât. Dar amintiți-vă mereu ce vă spun: oricâte reguli de onoare ar exista, un singur lucru e sigur. Sunteți bărbați dacă știți, în sinea voastră, care vă e soarta. Amărății caută binele. Bărbații de onoare știu însă că oricine moare, că orice lucru e trecător, că în urmă nu rămâne nimic. La început ziarștii vor să schimbe

lumea, dar sfârșesc prin a vrea doar să ajungă directori. E mai simplu să-i condiționezi decât să-i corupi. Fiecare contează doar pentru sine și pentru Onorata Societate. Iar Onorata Societate îți spune că nu contezi decât dacă conduci. *Despues, puedes elegir la forma. Puedes controlar con dureza o puedes comprar el consentimiento.*¹ Poți comanda dând sânge sau vărsându-l. Onorata Societate știe că orice om e slab, vicios, vanitos. Știe că omul nu se schimbă, iată de ce regula e totul. Legăturile bazate pe prietenie nu sunt nimic fără regulă. Toate problemele au o soluție, de la nevasta care te-a părăsit la grupul tău care se dezbină. Și soluția depinde doar de cât oferi. Dacă vă merge prost e doar pentru că ați oferit puțin, insuficient, nu căutați alte răspunsuri.“

Părea un seminar pentru boșii în devenire. Cum era oare posibil?

— „Trebuie să înțelegi cine vrei să fii. Dacă furi, ucizi, violezi, faci trafic, o să câștigi puțin, după care te vor prinde și te vor măcelări. Poți s-o faci. Da, poți. Dar nu pentru multă vreme, fiindcă nu știi ce ți se poate întâmpla, pentru că oamenii se vor teme de tine doar dacă le pui pistolul la tâmplă. Dar imediat ce te întorci cu spatele? Când un jaf merge prost? Însă, dacă faci parte din organizație, atunci știi că orice lucru are și o regulă. Dacă vrei să câștigi, poți s-o faci în multe feluri; dacă vrei să ucizi, există motive și metode; poți, dacă vrei, să-ți deschizi drumul, dar trebuie să câștigi respect, încredere și să te faci indispensabil. Sunt reguli chiar și pentru când

¹ Apoi puteți alege forma în care o faceți. Puteți controla cu forța sau puteți cumpăra consimțământul (în sp. în orig.).

vrei să schimbi regulile. Când faci ceva fără să ții cont de reguli, nu poți să știi niciodată cum se va termina. Dar când faci ceva după regulile de onoare, atunci știi exact unde vei ajunge. Și știi care vor fi reacțiile celor din jurul tău. Dacă vrei să fiți niște bărbați oarecare, continuați așa. Dacă vrei însă să fiți bărbați de onoare, atunci trebuie să aveți reguli. Iar diferența dintre un bărbat oarecare și un bărbat de onoare e că bărbatul de onoare știe mereu ce se întâmplă, în vreme ce bărbatul oarecare și-o ia în bot din întâmplare, din ghinion, din prostie. Lui i se întâmplă lucruri. Dar bărbatul de onoare știe că acele lucruri i se vor întâmpla și știe când. Știi cu certitudine ce îți aparține și ce nu, vei ști până unde vei putea să mergi chiar și când vrei să treci dincolo de reguli. Toată lumea vrea trei lucruri: putere, *pussy* și *dinero*.¹ Chiar și judecătorii, când condamnă infractori ori politicieni, și ei tot *dinero*, *pussy* și putere vor, dar vor să le obțină pozând în eroi, în apărători ai ordinii sau ai săracilor sau ai cine mai știe cui. Toți vor *money*², chiar când spun că vor altceva ori când fac lucruri pentru alții. Regulile Onoratei Societăți sunt reguli care te ajută să-i conduci pe toți. Onorata Societate știe că poți să ai putere, *pussy* și *dinero*, dar știe și că bărbatul care poate să renunțe la tot e cel care hotărăște destinele celorlalți. Cocaina. Asta e cocaina: *all you can see, you can have it*³. Fără cocaină ești un nimeni. Cocaina îți permite să fii cum vrei. Dacă iei cocaină, îți sapi groapa cu mâna ta. Dacă nu ești în organizație, nu există nimic altceva pe lume. Organizația îți dă reguli ca să urci. Îți

¹ *Pussy*, „pizdă“ (engl.); *dinero*, „bani“ (sp.).

² Bani (în engl. în orig.).

³ Tot ce vezi, poți să ai (în engl. în orig.).

dă reguli pentru cum să ucizi și reguli pentru cum vei fi ucis. Vrei să duci o viață normală? Vrei să fii un nimeni? Poți. E de ajuns să nu vezi, să nu auzi. Dar amintește-ți un lucru: în Mexic, unde poți să faci tot ce îți trece prin minte, să te droghezi, să ți-o tragi cu minore, să te urci într-o mașină și să bagi câtă viteză vrei, acolo conduce cu adevărat doar cine are reguli. Dacă faceți măgării, nu aveți onoare și, dacă nu aveți onoare, nu aveți putere. Sunteți ca toți ceilalți.“

Politiștul îmi arăta cu degetul o pagină mai mototolită din agenda lui.

— Uite, uite aici... Țasta voia să explice chiar tot. Cum să trăiești, nu cum să te dai drept mafiot. Cum să trăiești. „Muncești mult. *You have some money, algo dinero*.¹ Poate o să ai și femei frumoase. Dar femeile o să te lase pentru unul mai frumos și cu mai mult *dinero* decât tine. Poate o să ai o viață decentă, puțin probabil însă. Sau poate o viață de rahat, ca toți ceilalți. Când o să ajungi la mititica, cei de afară te vor jigni, da, ăia care se consideră nepătați, însă tu ai condus. Te vor urî, dar tu îți vei fi cumpărat fericirea și tot ce ți-ai dorit. Vei avea organizația cu tine. Se poate întâmpla să suferi o vreme și poate te ucid. E evident că organizația îl susține pe cel mai puternic. Puteți să escaladați munți cu reguli de carne, sânge și bani. Dacă deveniți slabi, dacă greșiți, sunteți futuți. Dacă faceți ce trebuie, sunteți răsplătiți. Dacă faceți o alianță greșită, sunteți futuți, dacă intrați în război de partea greșită, sunteți futuți, dacă nu știți să țineți puterea în mâini, sunteți futuți. Dar aceste războaie sunt legitime, *are allowed*. Sunt

¹ Ai ceva bani (în engl. și sp. în orig.).